

DIALOG – DIREKT # 16

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Något sent kommer här månadens DD. Några av ämnena kan vara tänkbara att ta upp under september-mötet, som inte är så avlägset. Har du andra uppslag, sänd dem till nästa DD för att andra skall kunna tänka på dem.

Vad är MRA?

Efter vad jag skrev i förra DD har jag fått några brev med förklaringar på vad MRA är, bl.a med artiklar från 50-talet.

Jag frågar mig dock, är MRA samma nu som för 30 år sedan? Samhället är ju förvisso ett helt annat. Nya människor strömmar inte till i samma utsträckning som man läser om i böckerna, trots att samhället ropar efter etik och moral. Så, vad är det som är annorlunda? Satsar vi inte tillräckligt engagerat, eller är det så att budskap, metoder och språk skulle behöva anpassas till en ny tid?

"Av frukten skall ni känna trädet" heter det. Uteblir frukten i form av nya förpliktade människor, då är det motiverat att fråga varför.

Jag läste häromdagen i Paul Campbells nya bok och fastnade för vad Frank Buchman sade i början: "Gud har en plan och du har en del". Det var väldigt enkelt. Kanske det enkla är det som vi måste komma tillbaka till. Allt det som utvecklades av metoder, uttryck och former passar kanske bara för sin tid. Tillämpat på en annan tid stöter det bort en del människor.

Att tala om att "omskapa världen" idag fyller inte människor med samma glöd som när uttrycket lanserades. Nu finns så mycket mer information. Människor är mer medvetna om tillståndet i världen. Behoven är mycket mer uppenbara, åtminstone på

det materiella planet, och hjälporganisationer finner stort gensvar hos människor i allmänhet. Det finns även andra organisationer som arbetar för förändring, miljö-örelsen t.ex.

Jag förstår att för den som levat igenom den expansiva fasen, då allt detta tog fart måste det kännas svårt att se kräftgången nu. Jag kan förstå en känsla av besvikelse och självförebåelse. Samtidigt upplever jag det så att den andliga dimensionen av MRA medför en dogmatisk inställning. All förändring, utom på det personliga planet ifrågasätts liksom hela förpliktelsen hos den som inte ställer upp på formerna. De nya idéerna, uttrycksformerna och engagemanget kvävs i detta klimat.

Nog om detta. I det första brevet skriver Gunhild Robach: *Det förefaller vara så att sedan socialismens järngrepp och kontroll har släppts, så har en flod av vinstbegär, girighet och hänsynslös själviskhet släppts lös. — Så nu är behovet av moralisk integritet större än någonsin.*

Gunhild föreslår att något av vad Bertil Gärtner skriver om detta ämne skulle citeras. Jag saxar följande ur Kyrkans Tidning.

Biskopsord.

Individualismen breder ut sig snabbt och påtagligt i vårt samhälle och känslan av solidaritet mellan människor avtar lika snabbt. När sedan individualismen följer en annan trend, som vi kallar materialism, blir resultatet oroande. Man märker detta på de flesta områden i vårt samhälle.

Jag-andan har fått för stort utrymme, uppbackad av den kommersialism som härskar i samhället. Den egna framgången, de egna möjligheterna, den egna kroppens

skönhet och möjligheter — allt är inriktat på individen och dennes framgång. Man skulle kunna kalla det för ego-orienterad livsstil.

Gemenskapen, solidariteten talar ett annat språk än individualismen. Individualism, egoistisk livsstil sätter "jag" först och frågar "vad kan du göra för mig?" Solidariteten frågar "vad kan jag göra för dig?"

Ibland skulle man vilja ropa högt i vårt samhälle — nu får det vara nog med allt fusk, ansvarslöshet, fiffleri och ekonomiska brott. Men vad skall man göra? Vi borde inse att det är fråga om ett grundläggande etiskt problem. Individualismen och bristande solidaritet skadar medmänniskor och skapar ett ogynnsamt klimat för människor att leva i.

Är det så alldeles omöjligt i vårt sekulariserade samhälle att driva en kristen-humanistisk etik som talar mot det hektiska individualismens (egoismens) förskönande och för solidaritet mellan människor? Även om vi lever i ett pluralistiskt samhälle borde det kunna finnas en gemensam etiska nämnare so grundar sig på människovärde, rättvisa, ansvar för alla, det vill säga solidaritet och inte ego-orienterad livsstil.

Bertil E Gärtner

Jag saxar ur ett brev från Ove Jensen. Behovet av de fyra absoluten och Jesu förlåtelse är så enormt. Hur skall vi framställa det för dagens sekulariserade människor? När man ser allt det vackra naturen just nu bjuder på måste man beundra Skaparen av detta. Borde inte alla ha lust att ge sina liv till honom. Precis som växten behöver ljus, värme, vatten och näring så behöver vi människor det plus ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek för att finna fram till Guds plan för oss och världen.

Ove Jensen

Polenresa

"Uppdraget slutfört" anmäler era fyra utsända medarbetare, Abdu ElKhatib, Gunnar Fur, Silas Rydgård och under-tecknad efter en vecka i sydligaste Polen.

Uppdraget var att stödja Małgorzata Rudnicka i genomförandet av konferensen "Musik för förändring i människor och nationer", som en del av staden Jasłó officiella musikfestival över pingsten. Därför stod staden också för kostnaderna för mat och husrum för alla tillresande deltagare, inklusive femtiotalet i alla åldrar från det ryska St Petersburg, Litauen, Vitryssland och Ukraina.

På konserten i kulturhusets konsertsal på lördagskvällen spelade och sjöng trion Abdu, Gunnar och Jerker. Innan vi för därifrån tackade den överlyckliga Małgorzata oss med orden: "Det viktigaste för mig var inte musiken utan mötet med människorna. Ni fyra från Sverige skapade atmosfären. Ni gjorde det väsentligaste." Jag skulle vilja tillägga att det allra väsentligaste var nog vad det betydde för Małgorzata själv och hennes liv och följder av det för hela det polska laget.

Vi hann också med korta besök i Jaroslav och Warszawa.

Jerker Mila

Citatet

"När du ivrigt går efter posten i hopp om att någon har tänkt på dig; när du undrar om och vad vännerna tänker om dig; när du har hemliga drömmar att vara "någon"... — då vet du att du inte ens har börjat skapa ett litet rum för Gud i ditt hjärta." Henri J. Nouven, The Genesee Diary.

Jag önskar varje läsare en uppfriskande, återhämtande och batteriladdande sommar, om det sedan är solen, Gud, gemenskap eller avskildhet som förmedlar det bäst.

Antero